

ஓவ்வொரு மனிதனுக்கும் உள்ளும் பாலியல் ரீதியான பல்வற்று ஆசைகள், எண்ணங்கள், கற்பனைகள், நிறைந்து கிடக்கின்றன. இரண்டாகக் கைகள் அடர்த்து கிடக்கும் பெற்றுமதிமிகு பொக்கிஷங்கள் போல ஒழிந்து கிடக்கின்றன. அவனபைப் பொறுத்தவரையில் அவையாவும் அவனுக்கு ஆனந்த சாகரங்களாகும்.

இவற்றிற்கு அப்பால் புறஉலகிற்கு திரியாத பல பாலியல் செயற்பாடுகளும் எண்ணங்களும் ஓவ்வொருவருள்ளும் மறைந்து கிடக்கின்றன. அவையும் அவனபைப் பொறுத்தவரையில் அவனது பொக்கிஷங்களே. ஆனால் வளியே திரியவரும் போது மற்றவர்களுக்கு இவதைத் தெரிந்த நீ ரினீ கீழே மறைந்து கிடக்கும் சாக்கடகைக் கழிவுகளாகவும், தான் வாழும் சமீபலுக்கு அல்லலினைவிக்கும் வல்லுறுகளாகவோ புலப்படும்.

இதற்குக் காரணம் என்ன?

ஓவ்வொரு மனிதருள்ளும் பாலியல் ரீதியான பல்வற்று உணர்வுகள், விரும்புகள், நாட்டங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதே நேரம் கணவன் மனைவி குடும்பம் உறவுகள் சூறறத்தவர்கள் என்ற சமீபலில் இணைந்து வாழ வணேடியுள்ளது. ஒழுங்கு முறைகளுக்கும் வாழ்வதற்காக சமீபகம் தனிநபர்களும் பல கட்டப்பாடுகளை விதித்துள்ளது. ஊர் வழக்கம், கலாசாரம் பண்பாடு போன்ற பெயர்களில் வழங்கும் அவற்றிற்கும் ஒரு தனிமனிதனது செயற்பாட்டிற்கும் இடையே முரண்பாடுகள் தோன்றும் போது பிரச்சனைகள் தோன்றுகின்றன. பாலியல் நாவல்கள் அவைபற்றியே பசுகின்றன.

தெனியானின் காத் திருப்பு ஒரு முக்கோண நாவல். முக்கோணக் காதல் கதையல்ல. சூப்பிரமணியம், நந்தகோபாலன், ஈஸ் வரி என்ற மூன்று பரீனது வாழ்க்கைக் கோலங்களையும் உணர்வுகளையும் பசுகிறது.

சூப்பிரமணியம் ஒரு அப்பாவி. பெற்றோரை இழந்ததால் பெரியம்மாவின் சலகைக்குள் மட்டி மட்டி வளர்க்கப்பட்டவன். பயந்த சூபாவமும் மற்றவர்களை எதிர்த்து நிற்கும் திராணியற்றவன். பதிப்பும் அவ்வளவாக ஏறாததால் கப்பன் கடையில் விற்பனையாளராக வலகை செய்கிறான். வற்றுமையில் உழலும் அவளுக்கு ஈஸ் வரியை கட்டி வகைகிறார் பெரியம்மா. அவளில் மிகுந்த அன்பிருந்தாலும் அதை வளிக் காட்டத் திரியாத சங்கோசி. கழந்தை பிறக்கிறது. அதற்கு பால் மா வாங்கக் கட்ட வசதியில்லை.

இந்தநேரத்தில் கஃபன் கடமை மனசே சராக வரவும் நந்தகோபாலன் நிறைய உதவுகிறான். சூப்பிரமணியம் அவன் உதவிக் கரத்தை ஏற்கிறான். வீட்டிலும் அவன் புகழ் பாடுகிறான். இறுதியில் அவளும் நந்தகோபாலன் வலையில் அகப்படுகிறான். அடுத்த இரண்டு கழந்தைகளுக்கும் அவள் தாயாகிறாள்.

தந்தையாக சூப்பிரமணியம் அவர்களது பிறப்பு சரேட்டிபிக்கற்றில் மட்டுமே இருக்க முடிகிறது.

சூப்பிரமணியம் பசே சூப்புவாக மாறி, சூப்பிரமணியமாகி, மீண்டும் சூப்புவாகி, இறுதியில் சூப்பிரமணியக் கடவுள் போல படத்தில் வீற்றிருப்பதுதான் கதையின் சூருக்கம்.

அவள் ஏன் சோரம் போகிறாள்? 'ஈசா.. என்திரை ஈசா... நீ சந்தோசமாக இருக்க வேண்டும்... வறேனை என்திரை எனக்கு வேணும்' என அவள் மீது உயிரையே வதை திருக்கும் தனது அன்புக் கணவனை விட்டு ஏன் மற்றொருவனை நாட்கிறாள்.?

அவள் மாத் திரமல்ல, எமது சமீக அமைப்பில் இன்னும் பல பணிகள் அவ்வாறு மாறக் கூடிய கூடும் பசு சமீகலே இங்கு இருந்தது இன்னமும் இருக்கிறது.

இங்கு கணவன் உழைத்துப் போட வேண்டியவன். மனைவி வீட்டுப்பாடகளை தலையில் ஏற்க வேண்டியவள். அதற்கு அப்பால் அவர்களுக்கிடையேயான அன்பு, நசேம், ஓட்டுறவு, புணர்ச்சி போன்ற எதுவுமே வளையப்படையாகப் பசேப்படுவதில்லை. அன்பானது உணர்த்தப்படுவதில்லை. வாரத்தகைகளால் வளையப்படையாகப் பரிமாறப்படுவதும் இல்லை. ஒருவருக்கு மற்றவர் முகம் திரியாத கும்மிருட்டில் கள்ள வலை சயெவதுபோல அவசர அவசரமாக புணர்வதுடன் அவர்களது நெருக்கமும் உடலுறவும் முற்றுப்பெற்றுவிடுகின்றன. பிறர் முன் ஒருவரை ஒருவர் தொடுவதையும் நசேமுடன் பசேவதையும் கூட எமது சமீகம் ஏளனமாகவே பார்க்கும்.

தயெவச் சிலகையையே காமரசம் மிக்கதாகப் படதத்து, அவற்றை கோபுரங்களிலும், துண்களிலும் வளையப்படையாக காட்சிப்படுத்தி, அவற்றை ரசிக்கும் அளவிற்கு திறந்த மனதுடைய சரித்திரத்தகைக் கொண்டது தமிழ் சமீகம். ஆனபோதும் மீல மீர்த்திகளை இரண்டாக கரப்பக் கிரகத்தில் அடதத்து வதை ததுபோல தங்கள் பாலுணர்வுகளையும்

Written by - எம்.கே.முருகானந்தன் -

Monday, 01 April 2013 20:20 - Last Updated Monday, 01 April 2013 20:36

உறவுகளையும் கும்மிருட்டில் அடத்ததுவிட்டார்கள். ஆண்களுக்கு ஓரளவு சூதந்திரம் இருந்தபோதும் பெண்களின் உணர்வுகள் மூற்று மூழாதாகவே நலுங்கடிக் கப்பட்டன.

அன்புள்ளவனாக இருந்தபோதும் சங்கோசியானதால் அவளது உணர்ச்சிப் பெருக்குகளைச் சூப்பிரமணியத்தால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவள் மீதான தனது மகோத்தம வளையப் படையாக அவளுடன் பகிர முடியவில்லை. அவளது மனசு குளிரும் வண்ணம் தன் உள்ளுணர்வுகளை வளையப் படுத்த முடியவில்லை. ஆனால் நந்தகோபாலன் அதைப் புரிந்து தனக்கு சாதகமாக கிக் கொண்டான். தப்சிபடிந்து கிடந்த வீணையை மீட்டடுத்து நளினமாகத் தடவி மகோகனமான ரீங்காரத்தை அவளில்; ஓலிக்க வதைத்தான். அவள் தானாக உணராதிருந்ததை உணர்வதைத்தான்.

'ஆனால் நீ எனக்குத் தவேபைப்பட்டாய். அந்தத் தவேயை நான் உணர்... கண்டு கொள்ளச் செய்வதும் நீ தான். நீ என்னசை சந்திக்காமல் இருந்திருந்தால், அந்தத் தவேயை நான் உணராமல் இருந்திருக்கக் கூடும். அதை உணர்த்தியவன் நீ..' நாவலின் இறுதியில் அவளால் மௌன மொழியாகப் இவ்வாறு சொல்லப் படுகிறது.

எமது சமீகத்தில் பெண்களுக்கு வாய்த்த பாலியல் வறுமையையும், அதைத் தணிக்க மற்றவன் பிச்சை போலப் போடும் அவலத்தையும் மிகவும் நுணுக்கமாக நபலசிரியர் சொல்லியுள்ளார். இம் மபவருக்கும் இடையேயான இத்தகயை அந்தரங்க உணர்வுகளைத் தணியான மிக நூசுக காக நாவலில் ஆங்காங்கே சின்னச் சின்னச் சம்பவங்கள் ஊடாக ஆனால் ஆபாசமின்றி வளையப் படுத்தியுள்ளார். அவளது மாற்றத்திற்கு பாலியல் உணர்வுகள் பபர்த்தியாகாதது மட்டுமே காரணமா? இல்லை. பொருளாதார காரணிகளும் உள்ளன என்பதை ஏற்கனவே சூட்டியிருந்தேன். எந்தவொரு குடும்பத்திலும் அவர்களது அனத்ததுத் தவேகைக்கும் பணம் அவசியமானது. பணம் என்றால் பிணமும் வாய்திறக்கும் என்பார்கள். பொருள் இல்லாத காரணத்தால் குடும்பத்தில் சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன. சிதவைகள் நிகழ்கின்றன. 'விளக்கு மட்டுமா சிவப்பு' என்ற கண்ணதாசனின் நல்ல உதாரணம். குடும்பத்தகை காப்பதற்காக ஒரு பெண் விபசாரத்தில் ஈடுபடுவதை அது சொல்கிறது. அவமானத்தக்கூரிய தொழில் என்பதால் அக்குடும்பமே சிதவைடையே நரேந்தது. இங்கு அவள் விபசாரம் செய்யவில்லை. பொருளாதார பற்றாகக் குறையை நிறவை செய்வ முன் வந்தவனக்கு இன்முகம் காட்டினாள். பின்னர் தனது பாலியல் வறுமையைப் போக்க அவனிடம் தஞ்சமடையே நரேந்தது. தணியான நாவலை மிக அழகாக நகர்திச் செல்கிறார். முக்கிய பாத்திரங்களான நந்தகோபாலன் மற்றும் சூப்பிரமணியத்தின் பாத்திரப் பண்பு மிக அற்புதமாக வளர்க்கப் படுகிறது. உளவியல் ரீதியாக அவர்களது செயற்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கிராமியச் சபீழலை அழகாகக் கொண்டுவரும் நாவல். கிராமிய மக்களின் வாழ்வு.

Written by - எம்.கே.மூர்கானந்தன் -

Monday, 01 April 2013 20:20 - Last Updated Monday, 01 April 2013 20:36

பனந்தோப்புகள் நிறைந்த அவர்களது சமீபம் போன்றவை ரமயமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. ஒருவரது தோற்றம் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களையெல்லாம் உணர்தும் பட்டப்பெயர்கள் சமீபத்துவது கிராமங்களில் வழக்கம். சொத்தி மணியம், கிளிச் சொண்டர், சுகதகே, ஓட்டுண்ணி, அப்பிராணி இப்படிப் பல இந் நாவலில் வருகின்றன. வரைவர் கோயில்கள், அவற்றின் மரநிலை அங்கு விளையாடும் சிறார்கள். காடஸ் அடிக்கும் இளசுகள், வியாட்டுப் போட்டிகள், அதில் பங்கு பற்றும் இளஞ்சா அணிகள், வறெறி பெற்றவர்களுக்கு வாழ்கைக் குலை, ஆட்டுக்கிடாய் போன்றவற்றைப் பரிசாக அளிப்பது போன்ற சம்பவங்கள் அழகாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் ஷோ ஆங்கிலப் படங்களுக்கு இளஞ்சா கள் படயெடுப்பது ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு முந்தைய காலகட்டத்தை மனதிற்குக் கொண்டு பழைய நினைவுகளில் திளக்க வைக்கின்றது.

அன்னதானச் சோறு, பருத்தித்தூறை தோசை போன்ற பல சுவையான சம்பவங்கள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. பருத்தித்தூறை தோசைக்கு சுவைமிகு சம்பல்கள் பற்றிய குறிப்பு சுவைக்கிறது. 'எள்ளைப் பதமாகக் காய வைத்து அதில் தயாரிக்கும் சம்பல..' என அதன் தயாரிப்புப் பற்றிக் கிறும் போதே நாவிறத் தொடங்கிவிடுகிறது.

பாலியல் நாவலான இது காத்திரப்பை மறப்பொருளாகப் பசுகிறது. அவனது காத்திரப்பு அவலமாக அவனது மரணத்தில், முடிந்திருக்கிறது. அவளது காத்திரப்பு என்னவானது? மரணம் அவளது மனமாற்றத்திற்குக் காலாகிறது. 'இனித்தான் அவரோடு உண்மையாக வாழப் போகிறேன்' என்கிறாள் ஈஸ்வரி. தன்னையானின் இம் முடிவு மனதிற்கு நிறைவு தந்தது.

இம் முடிவு சரியானதாக இருப்பதாகவே, இந்த நாலுக்கு 1999ல் முன்னுரை எழுதியபோது நானும் எண்ணினேன்.

இன்று அப்படப்பை மீள் வாசிப்பு செய்யும் போது, ஒரு நாவலை எதிர்பாராத திருப்பத்துடன் அல்லது சமீகத்தின் பண்பாட்டு அலைவரிசைகளுடன் முரண்படாத வகையில் இருப்பதற்கு மட்டுமே இம் முடிவு சரியானதாகப் படுகிறது.

உண்மையில் அவளது இறுதி மனமாற்றம் கணரீ தியானது. குற்ற உணர்வும், கணவனின் மரணத்தால் எழுந்த திடீர் பட்சாபிதம் காரணமாவும் எடுக்கப்பட்டது என்றே தோன்றுகிறது. அவளும் நந்தகோபாலனும் குமான உறவு முற்றுப் பெறுவதற்கு தரக்கரீ தியான மாற்றம் எதுவும் நிகழ்ந்துவிடவில்லை. அவளது உடல் உணர்வுகள் மரத்துப் போகும் வயதாகவில்லை.

மற்றுபுறம் அவளது பொருளாதாரத் தவேகைகள் குறைந்துவிடவில்லை. கணவன் எடுத்துக் கொண்டு வந்த சிறுசம்பளமும் இனியில்லை, உறவுகளும் கைகழிவிட்டனார். இந்த நிலையில் மீண்டும் குழந்தைகளை பாராமரித்து வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு தனியான அவளது தலையில் மூழ்கியாக வீழ்ந்திருக்கிறது. மாறாக இனித் திருமணம் செய்ய மாட்டேன் எனத் தாய்க்குச் செய்த சபதத்தாலும் அவளது இயல்பான வீம்புக்குணத்தாலும் அவனுக்கு வேறு துணைகிடக்க வாய்ப்பில்லை. எனவே அவனும் இவளை விடப் போவதில்லை. இருவருக்கும் தவேகைகள் இருக்கின்றன.

எனவே 'முற்றத்தில் இறங்கி இருளோடு இருளாகக் கலந்து போகிறான்' என்ற படபின்பின்று வாக்கியத்தை தணியானின் முற்று முழுதான முடிவு எனக் கொள்ள முடியாதிருக்கிறது. இந்நாவலின் இரண்டாவது பாகத்தை தணியான மற்றொரு நேரத்தில் படக்கும் நேரத்தில் இருளில் இருளாகக் கலந்தவன் ஒளி கொடுக்கவும் ஒளி பெறவும் மீண்டும் வரக்கூடும். மனதிற்கு இடறலாக இருந்தபோதும் அதுவே இன்றைய யதார்த்தமாகிறது.

மற்றொரு விதத்தில் யோசித்தால் 'உனக்கொரு குறையில்லாமல் உன்னையான வச்சிருப்பன்' என்ற நந்தகோபாலனின் வார்த்தைகள் எவ்வளவு கவேலமானவை. 'வச்சிருப்பன்' என்ற வார்த்தை பண்களை கவேலாகப் பார்ப்பதாக இல்லையா? எதற்கும் தலகைகுனியாதவனாக, உற்ற நண்பர்களிடையே தான் ஒரு விசேட பிரகிருதி என்று காட்ட முற்படும் ஒரு பாத்திரம் அவ்வாறுதான் சிந்திக்க முயலும் என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இது சாதிப் பிரச்சனை பற்றிய படபின்பு அல்ல. இது ஒரு உயர் சாதி சமீகத்தில் நடக்கும் கதை. ஆனால் அதற்குள்ளும் சாதீயம் பற்றிய தனது அக்கறையை தணியான சூட்டாமல் விடவில்லை. கோயில் கிணற்றில் பண்கள் தண்ணி அள்ள முடியாத பிரச்சனையில் 'எங்கடையெண்டுகள்' குடங்களை வசைச் சூப்ப்போட்டு எளிய சாதி மாதிரி தண்ணி அள்ள மாட்டாமல் ஒதுங்கி நிற்குதர்கள்'

பொருளாதார மற்றும் சாதீய காரணிகளுக்கு அப்பால் தனிமனித உணர்வுகளோடு இணைத்துப் பார்க்கும் சமீகம் பற்றிய விரிந்த பார்வையை இந்த நாவல் கொடுக்கிறது. அந்த வகையில் தணியானின் ஒரு பரிசோதனை முயற்சி என்றும் சொல்லலாம்.

பரிசோதனை முயற்சி என்ற போதும் அவரது மிகச் சிறந்த படபின்புகளில் இதுவும்

